

skal jo ikke skrive Lovene for dem, og han har ikke Lov til at sætte Bestemmelser ind, som han anser for nødvendige. Desuden er det ikke Indenrigsministeren, der kan paase den Slags Ting, men det er Politiet. Jeg maa altsaa anse det for at være akkurat det selv Sammen, som om disse Bestemmelser ikke fandtes, naar Thinget vedtager Forslagene. til §§ 10 og 11. Jeg kan ikke se, hvad Ulykke der er i at forlange, at disse Forbrugsforeninger skulle løse Næringsbevis. Det er mig selv smaa Bøjs, hvorom her er Tale, og Alt, hvad der er Spørgsmaal om her, er at stille dem lige med dem, der drive den samme eller i alt Fald en beslægtet Næringsvei i Kjøbstæderne; det forekommer mig, at være en billig Fordring. Selv om man vil gaa ud fra, hvad der ogsaa er erkjendt af Kjøbstadkommissionerne, at der ikke kan være Spørgsmaal om at gaa tilbage til Noget, der ligner Tilstanden før 1857, kan man paa den anden Side ikke negte, at Kjøbstæderne have en vis Berettigelse til at forlange, at de, der ville konkurrere med dem, ogsaa skulle stilles paa lige Betingelser med dem, og Andet skjønner jeg ikke der sler ved Lovforslagets § 2, selvopløselig med de Bestemmelser, der ere nødvendige, for at man overhovedet kan føre Kontrol. Et heller finder jeg, at der i Forslagets § 4 er opstillet Andet end en rimelig Ordning om Aigestillelse. Naar de Naagjældende bo saaledes, at de konkurrere med den nærmeste Kjøbstad, bør de stilles lige med dens Haandværkere. Naar Mindretallet mener, at Forslaget i og for sig ikke har stor Betydning, og naar der henfås til den Betydning, som Kjøbstæderne tillægge det, kan jeg ikke forstaa, at Mindretallet vil viisere, at Loven ikke blot ikke udkommer i denne Samling, men efter al Sandsynlighed vil blive lagt til Side, dersom man vedtager disse Endringsforslag, som man selv erkjender ikke have saa stor Betydning. (Thi Nielsen: Forslaget under Nr. 5 har stor Betydning!) Ja, det har da ikke nær den Betydning, som det ærede Medlem tror, i det Mindste ikke efter den Maade, hvorpaa Bevillingsmyndigheden hidtil er bleven udøvet og ligeledes fremdeles vil blive benyttet. Dersom det havde viist sig, at der var en absolut Nødvendighed for at haandhave denne Bevillingsmyndighed, kan det ærede Medlem være sikker paa, at jeg ikke selv vilde have foreslaaet, at den seldt bort. Jeg skal imidlertid ikke fragaa, at det har staaet tvivlsomt for mig, om man bør opgive denne Bevillingsmyndighed, idet jeg ikke tør negte, at Udviiklingen kan stille sig saaledes, at det vilde være ønskeligt at have den, men skal den vedblivende udøves paa samme Maade og efter de samme Principer som hidtil, siger jeg, at den ikke har stort at betyde. Af den Grund er det altsaa heller ikke nødvendigt eller rigtigt at udsætte Lovens Tilblivelse for Fare. Jeg holder mig overbevist om, at Vedtagelsen af disse Forslag vil føre til, at

Loven ikke kommer ud, og altsaa foreligger Spørgsmaalet ganske simpelt for de ærede Medlemmer: Ville De Loven, eller ville De den ikke? Ville De Loven, raader jeg til at forkaeste Mindretallets Forslag; ville De den ikke, tror jeg, at et meget sikker Middell til at forhindre dens Fremkomst ogsaa for Fremtiden vil være at vedtage noget af Mindretalsforslagene.

Lund: Naar det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), som har stillet et Endringsforslag, vilde gjøre gjældende, at han havde viist et meget stort Maadehold ved at stille dette Forslag, saa skal jeg tillade mig at bemærke, at det det falder mig meget vanskeligt at se det mindste Maadehold deri. Det forekommer mig tværtimod, at det ærede Medlem befinder sig paa Yderlighedernes Toppunkt i enhver Henseende, og jeg forstaaer ikke, hvorledes det kunde falde ham ind, at det skulde være en Middelvei eller, for at bruge et dansk Ord, en Mellemsvei, som han her har valgt. Men jeg tror ikke, at det ærede Medlem mener det fuldt saa slem, som hans Forslag tyder paa, thi naar de Herrer ville se nøiere til, saa indeholder samme Forslag, at Bestemmelsen først skal træde i Kraft i 1882. Det forekommer mig derfor, at det ærede Medlem meget godt kunde have ventet noget med at stille sit Forslag, saa var det dog muligt, at det kunde være opnaaet. Men det Tidspunkt, han nu foreslaar, ligger saa langt borte, at jeg for mit Vedkommende ikke kan Andet end tvivle om, at det ærede Medlem virkelig har ment det fuldt ud, som det foreligger. Naar det er stærke Udtryk, jeg her bruger overfor det ærede Medlem, tror jeg, at det er meget befojet, naar man ser hen til denne Sags Historie. Det vil nemlig erindres, at, efter at det er erkjendt her i Salen og ogsaa udtalt af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), tror jeg, under 1ste Behandling, at i intet andet Forhold her til Lands er der slet en saa stærk og pludselig Forandring som paa Næringslovgivningens Omraade — i alt Fald var det Meningens af, hvad han sagde —, og naar det saa betænkes, at der er hengaet mere end 15 Aar, siden denne store Forandring skete, saa er det dog naturligt, at der finder en Revision Sted af denne Lov, da ellers 5 Aar er den Tid, efter hvilken der pleier at blive foretaget Revision af Love. Naar nu tilmed Rigsdagen har bifaldet Nedsættelse af en Kjøbstadkommission og bevilget Midler dertil, maa deri dog ogsaa ligge en Tilkendegivelse af, at Rigsdagen har fundet noget Begrundet i de hyppige Klager fra Kjøbstæderne over den forandrede Stilling, de indtage siden 1857, og derfor kan jeg ikke forstaa, hvorledes man har kunnet være med til det Første og nu ikke vil gaa med til det Andet, nemlig at tilvejebringe en saa lempelig, let og mild Revision af Næringsloven, som der virkelig indeholdes i dette Lovforslag. (Udfrydelse af